

Непредвидиви Наратор

Ја сам наратор. Хтео бих вам испричати причу,
али нема мојих папира и књига, имам само пенкало.

Чекај, где је моје пенкало?
Добро, нема везе, имам обичну оловку, не пише ми се са њом јер морам стално да је
режем.

Јао, вриштаћу, мисли неће да ме слушају.

Ено, види, тачније, не можете да видите, али нема везе, описаћу вам како то изгледа.

Дакле, оне на први поглед изгледају као маце од тополе, елегантне као даме, беље од
болничких зидова.

Ако погледате мало боље, видећете да су за њихове нежне власи закачене информације,
нека од њих носи информацију где су моји папири и пенкало.

Вероватно се закачила са другом, знате, оне могу да се сударе и закаче, што су веће, то се
више њих закачи и ја не могу лепо да мислим и због тога понекад морам пред другим
људима да их размрсим.

У последње време ми помажу неки људи да их размрсим, али није то сада битно, мислим
да имам причу.

Не тако давно била је моја рука која је писала причу,
али је толико почела да ме боли да сам је молио да стане, али није хтела, желела је да
заврши ту причу.

Посвађао сам се са руком, што је збунило околне посматраче.

Ово није била нека прича, у мојој сте глави, па морате свашта да слушате.

Пре пар недеља, једно јутро, обилазио сам пацијенте као и сваки дан.

Волим да причам са њима, имају невероватне приче, али немам сада своју свеску да вам
их прочитам.

Међу њима је био један пацијент који ми је стално крао гумице за брисање, због њега сам
морао да пишем пенкалом.

Није му само то било довољно, него су ме због њега остали лекари и медицинске сестре
сматрали лудим, а ја сам само пратио протокол где пацијенти не смеју да имају било какав
предмет код себе.

Дао сам тог пацијента неком другом, јер ме је много нервирао.

Колега ми је рекао да се одморим и да се не бринем око пацијента, сумњиво ме је гледао,
да будем искрен.

Јао, па ово опет није прича, пробаћу опет.

Некада давно, у универзуму званом Лала, чак и ако је имао облик руже, било је планета у разним бојама, чак и роза.

Видите, фокусираћемо се на ову белу, изгледала је лепше од сваког бисера на огрлици и светлуцала тако да су јој и звезде завиделе, али била је беља од болничких зидова.

На тој планети живели су веома хладни и уштогљени људи.

Сви су они носили бело и чарапе, и папуче или ципеле, зависи како ко.

Носили су и беле дугачке мантиле, све је било бело.

Знате, била је ту и једна мистерија, једна тајна о којој су сви ћутали како не би „Д..то-ре мо..м Вас, дођите, време је за терапију.“

Па јао, где су сад нашли да ме зову.

Таман сам се сетио приче.

„Докторе, дођите да проверимо да ли сте се придружили пацијентима или вам је само требао сан.“

Ха, нису себе ни погледали и мене најнормалнијег бирају за лудака, па ја сам следећи начелник луднице.

Морам да јој одговорим, па хајде овако:

„Не брините, сестро, био сам само изузетно уморан...“

Коначно сам постао начелник.

Знате, за то морате знати изманипулисати и луде и нормалне, јер ће вас у супротном ставити са пацијентима.

Сви смо ми луди, неки мање, неки више; пацијенте рачунамо као више луде, али међу нама лудак лечи лудака.

А онда сам на тренутак остао без пенкала.

И по први пут нисам знао да ли прича нестаје из моје главе или ја из приче.

Анастасија Стојадиновић Рачунарска Гимназија Београд

anastazijastojadinovic@gmail.com tel.:+381 61 2179082

sekretarijat@rg.edu.rs +381 11 2636 090